

[Malchau.]

nestemandsloven af 1946, og derfor tror jeg nok, at denne vending er korrekt.

Jeg vil altså ikke på mit partis vegne give absolut tilslutning til det foreliggende lovforslag i den form, det har fået, men jeg tilsiger vor medvirken til gennem en udvalgsbehandling at komme til det bedst mulige resultat.

Gudiksen: Spørgsmålet om pensionering af sognerådsformænd er jo en gammel kending. Tanken har været rejst mange gange ude i landet; sidst er den blevet rejst den 17. december 1947 af De samvirkende Sognerådsforeninger og af Fællesorganisationen af Landkommuner med bymæssig Bebyggelse. Endelig har indenrigsministeren gennem dette lovforslag erkendt, at han og ministeriet mener, at tidspunktet er inde til, at pensionering af sognerådsformænd bør indføres. Der stilles altså fra alle sider krav om pensionering af sognerådsformænd. Også borgmestrene har jo i længere tid haft pensionsret, og det forhold, som blev nævnt før, at rigsdagsmænd får pension, vejer jo til og gør kravet rimeligt.

Lovforslagets bestemmelse kan i korthed siges at være den, at efter 12 års sognerådsformandstjeneste efter det fyldte 40. år kan der tillægges sognerådsformændene ret til at oppebære pension, når de når 65 års alderen. Det kan siges at være en meget begrænset ret; der skal i hvert fald et betydeligt arbejde til, inden en sognerådsformand kan få pension.

Foruden den her nævnte hovedregel er der i tillægget til vedtægt en hel del regler, bl. a. om dispensation fra bestemmelsen om de 65 år.

Der er to ting, som efter min mening mangler i loven. Jeg synes, at når en sognerådsformand har arbejdet i 12 år og opfylder alle betingelser for at få pension efter loven, burde det ikke være henlagt til sognerådets afgørelse, om han skal have pension eller ej. Det kan få meget uheldige og uretfærdige følger. Vi kan f. eks. tænke os to nabokommuner af samme struktur, hvor en velhavende sognerådsformand i den ene får bevilget pension, medens en fattig sognerådsformand i den anden ikke får bevilget pension; han kan kun få aldersrente, når han engang kommer i den alder. Det er kun et enkelt eksempel, men der kan selvfølgelig nævnes flere. Jeg kan nok se, hvad der er begrundelsen for, at man har fulgt denne linie; sognerådet skal jo selv betale, og derfor ønsker ministeriet, at det også selv skal træffe bestemmelse.

Men her kommer vi til det andet punkt, jeg gerne vil pege på i denne forbindelse. Jeg synes, det er urimeligt, at sognerådene ene skal udrede pensionen. Jeg synes, det ville være rimeligt, at f. eks. udligningsfonden betalte en del af sognerådsformændenes pension. Det er en kendt sag, at sognerådene udfører meget arbejde for staten. Jeg skal nævne folketælling og kærturtælling, som de har ansvaret for. De har ansvaret for den statistik, der leveres, og de, der er sognerådsformænd, ved, at det slet ikke er så lidt, der kræves. Det gælder også opkrævningen af statskat; jeg ved nok, at der yder staten et lille beløb til kommunekassen, men sognerådsformanden har ansvaret. Og såvidt jeg ved, er det sådan i øjeblikket, at for fordelingen af arbejdstøj og administrationen af kornpuljen har sognerådsformændene også ansvaret. Det er kun et lille udpluk, jeg har nævnt; men det viser tydeligt, at der er en masse statsfunktioner, som sognerådsformændene udfører. Derfor synes jeg, at dersom staten gik ind for, at alle sognerådsformænd skulle have pension, når de opnåede den fastsatte alder, var der grund til at lade en del af pensionen udrede gennem udligningsfonden.

Lovforslaget har kun een paragraf, hvori der står, at der kan ydes pension, men der mener jeg, det burde fastslås, at der skal ydes pension, når de pågældende iøvrigt opfylder betingelserne.

Der er vedføjet lovforslaget et tillæg, som nærmere uddyber, på hvilke betingelser pension kan opnås. Det skal jeg ikke komme dybt ind på, for det er jo blevet omtalt, og jeg går ud fra, at sagen bliver henvist til et udvalg. Den trænger også til en nærmere prøvelse og drøftelse. Jeg synes, at hvis man gik ind for min tankegang, at alle sognerådsformænd skal have pension, når de iøvrigt opfylder betingelserne, var der rig lejlighed for amtsråd og sogneråd til i dispensationssager at blive bestemende.

Jeg synes, at enkerne behandles meget kulant i lovforslaget. Jeg har ikke som det ærede medlem hr. Alfred Kristensen betænkeligheder ved satserne.

I § 1, stk. 2, i tillægget står der, at sognerådets beslutning om tillæggelse af pensionsret, der snarest muligt forelægges amtsrådet til godkendelse, må træffes inden 3 måneder, efter at den pågældende første gang er valgt til sognerådsformand, og har virkning fra hans tiltrædelse. Det er for såvidt klart nok, men dersom en mand er blevet valgt i 1940, var 40 år gammel og har siddet i 9 år som sognerådsformand,